

a Robinson se pomysli na ten čas, zož běšcho woda jogo how na tu kupu huchyschika, a tak teshno jomu tenzas jo bylo. A won wese sebe předt, až zo tym popajžonym pomoz, buduliz togo dostojne. Won pošla togodla Bětka po stschělby, sable a pulber, a ako to schykno mějascho, pschibližascho se slažka k tym popajžonym a sawoła na ras: Chto wy sczo? — Woni se powlěknuchu a sestokachu gorěj. Robinson pak žascho: Nehulěkajšcho se, ja zu wam pomoz! — Potom sczo s něbja pošlane, žascho ten jaden. Robinson groni: Schykna pomoz pschizo s něbja wot Boga. Ale gronšcho mě, chto wy sczo a kaka jo waschana nusa? — A ten jaden wotgroni a žascho: Ja som kapitän tam teje lože, to jo moj wjaškowač, a to jo jaden bobujěduzy. Moje služabne a ložowniki su se pschischowo mě swignuli a mě moju lož wseli. Woni tschěchu mě a how teju hušmerschisch, dokulž tej jim jich nepoškušnoscz a škoscž humjatowaschtej a mě pomogaschtej. Našlědku su se dali napšchošysch a tschě naš pschi žyweńu wostawisch; něto su naš how na tu kupu sporali, ab tudy we nusy a tužyze wostali.

Robinson žascho: Dwoje sebe hupšchobym, a potom zu ja waš žyweńe wažysch.

Kapitän: A to by bylo?

Robinson: To jo, až wy, tak dšujko ač how na tej kupa wostanšcho, schykno po mojej woli žynišcho; a k drugemu, až potom, dyž waschu lož s mojeju pomozu šlědk dostanšcho, mě a mojogo pschijaschela šobu domoj wesmjoscho.